

— Δυὸ μάτια πὸν κοιτάζαν ντροπαλά,
ἕνα πικρὸ καὶ μωρωμένο δάσος...
ἕνα σπιτάκι ἀγαπημένο... μακρονά...
ἐκεῖ .. σὰ ζωγραφιὰ μισοσβυσμένη...

Μὰ ἔπαυε ἡ μουσικὴ — κι ὅλα πῶς φεύγαν
μὲ τοῦ βιολιοῦ τὴν τελευταία δοξαριά...

(— Γκαρσόν!... Ποῦ εἶν' τὸ γκαρσόν;!... — κεῖ μακρονά...)

Καὶ σηκωνόταν (κι ὦ τὸ μῖσος, ὦ τὸ μῖσος,
πῶς θέρριενε...)

— καὶ σηκωνότανε καρτερικά :

Γιατὶ εἶταν τόσο, ἡ ψυχὴ του κουρασμένη
— κι ἐνωθε ἀλήθεια τόσο ματωμένη
τὴν καρδιά...

ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ
(ΙΣΑΝΤΡΟΣ ΑΡΙΣ)

ΠΟΝΟΣ

Κι' ὁμως ἐσὺ δὲν πιστεύεις, παρὰ ὅ' ἐρωτισμοὺς
καὶ νά, πὸν τώρα ψεύτικος ἐφάνη ὁ Ἔρωτάς σου.
Τώρα πὸν ὑψώθηκαν βαρειά
τὰ τεῖχη τῆς Ζωῆς μας, τί μᾶς μένει;

Χωρὶς στὸ τέρμα τῆς ἀγάπης μας νὰ φθάσομε
αἰῶνια παρεξηγημένοι, ἴσως,
ἀκολουθοῦμε δρόμο ἀντίθετο κι' οἱ δυὸ
καὶ φεύγομε μὲ τὴ ψυχὴ γιομάτη μῖσος.

«Ἀντίο» νά, ὁ χαιρετισμὸς ψυχρὰ πὸν μοῦπες τότε
κι' ἐγώ, μὴ ἀπιστεκόμενος στὸν μάταιο πειρασμὸ
ἔπνιξα κάποιον στεναγμὸ, πὸν μοῦβγαϊνε ἀπ' τὸ στήθος.

Κι' ἄτολμος πιά, μὲ τὴ ψυχὴ στὰ δόντια, καὶ μ' ἀνασασμούς,
λυγμούς, γεμάτος ψυχικὴν ὀδύνην, μὲς στὸ πλήθος
καθήκαμε, τὴν νέα μας ζητῶντας πιά Ζωή.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ